

КЪМ ОНЗИ СВЯТ

Прашен път, стара къща,
изгрев син ме прегръща,
колко път към дома извървах.
Идвам сам под небето,
в онзи свят, там където,
бях добър и влюбен бях.

Сякаш пак виждам Мама,
уж е тук, но я няма -
Господ Бог я прибра в друг живот.
Спомени – жива рана,
удари на камбана,
само миг и епизод.

Птиците, слънцето, първите петли -
раждам се и умирам пак.
Без подслон скитат тук
сенките на мойто детство -
бели, като първи сняг.

И въздишка, стон отронен,
тук ли съм или е спомен.
И покрива бавно здрача,
мъж замислен, който плаче.

Живко Колев